

Sygn. akt VII U 3901/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2020r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 listopada 2020r. w Warszawie

sprawy W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o wysokość emerytury i wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 25 czerwca 2019 roku, znak: (...) -2019

z dnia 27 czerwca 2019 roku, znak: (...)

1. umarza postępowanie w części, w jakiej zaskarżona decyzja z dnia 25 czerwca 2019 roku, znak: (...) -2019, została zmieniona przez decyzję z dnia 7 stycznia 2020 roku, znak: (...) -2019;
2. umarza postępowanie w części, w jakiej zaskarżona decyzja z dnia 27 czerwca 2019 roku, znak: (...), została zmieniona przez decyzję z dnia 8 stycznia 2020 roku, znak: (...)
3. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 25 czerwca 2019 roku, znak: (...) -2019 w ten tylko sposób, że do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego W. S. przyjmuje wynagrodzenie za rok 1974 w kwocie 20.348 zł (dwadzieścia tysięcy trzysta czterdzieści osiem złotych);
4. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 27 czerwca 2019 roku, znak: (...)w ten sposób, że do wyliczenia wysokości emerytury W. S. przyjmuje kapitał początkowy obliczony zgodnie z punktem 3 wyroku;
5. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

W dniu 16 lipca 2019r. W. S. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 27 czerwca 2019r.,

znak: (...), zaskarżając powyższą decyzję w części dotyczącej ustalenia kapitału początkowego, znak sprawy (...) -2019 i zarzucając, że wartość kapitału początkowego została zaniżona. Organ rentowy nie uwzględnił bowiem rzeczywistych dochodów za lata 1977 i 1978. W tym czasie ubezpieczony był zatrudniony w Cementowni (...) jako pracownik

umysłowy ze stałą miesięczną pensją. Dokument uzyskany od prawnego następcy ww. zakładu pracy, tj. (...) S.A., obrazuje jego dochody za lata 1974 - 1976 oraz informuje o braku przechowywanej dokumentacji płacowej za lata 1977 i 1978, przy czym na podstawie świadectwa pracy i legitymacji ubezpieczeniowej można ustalić dochód w tym okresie jako iloczyn płacy miesięcznej i miesięcy zatrudnienia. W związku z powyższym W. S. wniósł o dokonanie korekty i stosowne podwyższenie emerytury (odwołanie z dnia 16 lipca 2019r., k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wyjaśnił, że decyzją z dnia 25 czerwca 2019r. ustalił kapitał początkowy ubezpieczonego w wysokości 83.631,35 zł, przyjmując do obliczenia przeciętną podstawę wymiaru składek z 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu od stycznia 1974r. do grudnia 1983r. Za okres zatrudnienia ubezpieczonego w Zakładzie (...) od 12 czerwca 1974r. do 31 grudnia 1974r. oraz od 1 stycznia 1977r. do 31 grudnia 1977r. organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne, ponieważ ubezpieczony nie przedstawił dokumentów stwierdzających wysokość uzyskiwanych wówczas zarobków. Na podstawie wpisu do legitymacji ubezpieczeniowej za rok 1978 przyjęto wynagrodzenie w wysokości 35.851 zł, a za lata 1979-1980 przyjęto wynagrodzenie wynikające z list płac. W świetle powyższego organ rentowy nie znalazł podstaw do zmiany decyzji w przedmiocie ustalenia wysokości emerytury (odpowiedź na odwołanie z dnia 25 lipca 2019r., k. 4 a.s.).

W piśmie procesowym z 8 stycznia 2020r. organ rentowy wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 477¹³ k.p.c. w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja z dnia 27 czerwca 2019r. została zmieniona przez decyzję z dnia 8 stycznia 2020r. oraz o oddalenie odwołania w pozostałej części (pismo procesowe ZUS z 8 stycznia 2020r., k. 17 a.s.).

W piśmie procesowym z 28 maja 2020r. W. S. sprecyzował, iż wnosi o przyjęcie dochodu za lata 1977 - 1978 w wysokości 84.956 zł za każdy rok, a ponadto o uwzględnienie dochodu uzyskanego w 1974 roku za pracę w Kombinacie (...) w T. na podstawie dokumentacji płacowej udostępnionej przez Archiwum Państwowe w M. (pismo procesowe odwołującego z 28 maja 2020r., k. 34 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. S., urodzony w dniu (...), w okresie od 12 czerwca 1974r. do 2 grudnia 1974r. był zatrudniony w Kombinacie (...) i Gipsowego w W. - Zakład w N. na stanowisku monter maszyn i urządzeń przemysłowych z wynagrodzeniem: od 12 czerwca 1974r. – liczonym wg. grupy VI stawki zaszeregowania, tj. 10,50 zł oraz od 12 września 1974r. – liczonym wg. grupy VII stawki zaszeregowania. Łączny dochód uzyskany przez odwołującego w 1974 roku z tytułu zatrudnienia w ww. zakładzie pracy wyniósł 15.786 zł (akta osobowe odwołującego z Kombinatu (...) – umowa o pracę, k. 2, świadectwo pracy, k. 1, informacja o zmianie stawki zaszeregowania, k. 3, pisma w sprawie porozumienia o przejściu do innego zakładu pracy, k. 5-6, karta wynagrodzenia, k. 15).

Na mocy porozumienia między zakładami pracy, z dniem 3 grudnia 1974r. W. S. został przeniesiony do pracy w Cementowni (...)

w M., gdzie pracował do 31 sierpnia 1978r. W trakcie zatrudnienia w ww. zakładzie pracy zajmował następujące stanowiska:

- od 3 grudnia 1974r. – mistrz, z wynagrodzeniem zasadniczym 3.100 zł (10 kat. zaszeregowania) + 300 zł dodatku funkcyjnego;
- od 1 października 1975r. – mistrz, z wynagrodzeniem zasadniczym 3.700 zł (12 kat. zaszeregowania) + 300 zł dodatku funkcyjnego;

- od 25 lutego 1977r. – samodzielny referent techniczny, z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 4.000 zł (13 kat. zaszeregowania);
- od 1 kwietnia 1977r. – specjalista ds. urządzeń dźwigowych, z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 4.000 zł miesięcznie (13 kat. zaszeregowania) + premia regulaminowa.

W latach 1974-1976 z trakcie zatrudnienia w Cementowni (...) ubezpieczony uzyskał przychody w wysokości: za rok 1974 – 4.562 zł, za rok 1975 – 67.894 zł, za rok 1976 – 84.956 zł, za rok 1977 – 48.557 zł oraz za rok 1978 – 35.851 zł (akta osobowe odwołującego z Cementowni (...) – informacje o zmianie stawki zaszeregowania z 5 listopada 1975r., z 25 lutego 1977r. i z 3 kwietnia 1977r., informacja o przyjęciu do pracy z 05.12.1974r.; akta osobowe odwołującego z Kombinatu (...) – pisma w sprawie porozumienia o przejściu do innego zakładu pracy, k. 5-6; świadectwo pracy, k. 8 akt ZUS, legitymacja ubezpieczeniowa, k. 24 akt ZUS, zaświadczenie Rp-7 – karty nieoznaczone, tom II akt ZUS).

W. S. posiada prawo do emerytury od 15 stycznia 2019r.,

tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego, przyznane na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 lutego 2019r., znak:(...) Wysokość emerytury na dzień 1 kwietnia 2019r. wynosiła 2.728,74 zł, zaś do jej obliczenia przyjęto kapitał początkowy w wysokości 79.793,85 zł wyliczony z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1974r. do 1983r. (decyzja ZUS w sprawie ustalenia kapitału początkowego, k. 3-5 akt ZUS, decyzja ZUS z 25 kwietnia 2019r. w sprawie przeliczenia kapitału początkowego – nieoznaczona karta tom I akt ZUS; decyzja ZUS w sprawie przyznania emerytury, k. 37-38 akt ZUS, decyzja ZUS z 26 kwietnia 2019r. w sprawie przeliczenia emerytury – nieoznaczona karta tom II akt ZUS).

W dniu 3 czerwca 2019r. W. S. złożył w (...) Oddziale ZUS w W. wniosek o ponowne obliczenie emerytury. Po jego rozpatrzeniu organ rentowy decyzją z dnia 25 czerwca 2019r., znak: (...) -2019, ustalił kapitał początkowy ubezpieczonego w wysokości 83.631,35 zł wyliczony z 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu od 1974r. do 1983r., przyjmując dochód oraz stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wynoszący:

- za rok 1974 – 11.075,27 zł (49,68%),
- za rok 1975 – 67.894,00 zł (144,59%),
- za rok 1976 – 84.956,00 zł (165,37%),
- za rok 1977 – 16.000,00 zł (29,01%),
- za rok 1978 – 47.114,00 zł (80,35%),
- za rok 1979 – 55.200,00 zł (86,35%),
- za rok 1980 – 63.962,00 zł (88,25%),
- za rok 1981 – 77.129,00 zł (83,59%),
- za rok 1982 – 99.378,00 zł (71,20%),
- za rok 1983 – 82.209,00 zł (63,10%).

Do obliczenia stosunku podstawy wymiaru składek w roku 1974 i w roku 1983 organ rentowy przyjął sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok, odpowiednią do liczby miesięcy, w których W. S. podlegał ubezpieczeniu społecznemu na podstawie przepisów prawa polskiego (decyzja ZUS z 25 czerwca 2019r. – nieoznaczone karty tom I akt ZUS).

Z kolei decyzją z dnia 27 czerwca 2019r., znak: (...), przeliczona została emerytura ubezpieczonego, której wysokość od 1 czerwca 2019r. wyliczono na kwotę 2.795,74 zł (decyzja ZUS z 27 czerwca 2019r. – nieoznaczone karty tom II akt ZUS).

W. S. złożył odwołanie od ww. decyzji. W toku postępowania sądowego ZUS (...) Oddział w W. wydał dwie kolejne decyzje:

- z dnia 7 stycznia 2020r., znak: (...)–2019, w której ponownie ustalił kapitał początkowy W. S. w wysokości 86.795,61 zł, w związku z uwzględnieniem dochodu za rok 1977 w wysokości 48.577,00 zł (88,04%);

- z dnia 8 stycznia 2020r., znak: (...), w której przeliczył emeryturę od 1 czerwca 2019r. i ustalił jej wysokość na kwotę 2.853,69 zł (decyzje ZUS: z 7 stycznia 2020r. – nieoznaczone karty tom I akt ZUS; z 8 stycznia 2020r. – nieoznaczone karty tom II akt ZUS).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych W. S. dotyczących zatrudnienia w Cementowni (...) i Kombinacie (...) w W., jak również dołączonych do akt organu rentowego, odnoszących się do okresów zatrudnienia ubezpieczonego w ww. zakładach pracy oraz postępowania w przedmiocie ustalenia wysokości kapitału początkowego i wysokości emerytury. Dowody te, w zakresie w jakim wynikały z nich fakty prezentowane powyżej, Sąd uznał za wiarygodne w całości jako wzajemnie zbieżne i nie budzące zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W. S., składając odwołanie, zakwestionował decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 27 czerwca 2019r. w części dotyczącej ustalenia kapitału początkowego. Sąd, uwzględniając stanowisko ubezpieczonego i zaprezentowane argumenty, przyjął więc, że przedmiotem zaskarżenia jest zarówno decyzja z ww. daty przeliczająca emeryturę, jak i decyzja z dnia 25 czerwca 2019r. ustalająca ponownie kapitał początkowy.

Zasady obliczania wysokości przysługującej ubezpieczonemu emerytury określają przepisy art. 25-26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2020r. poz. 53), zwanej dalej ustawą emerytalną. W myśl art. 26 ustawy emerytalnej, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei z art. 25 ust. 1 ustawy wynika, że podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Kapitał początkowy, zgodnie z treścią art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej, ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którzy przed dniem wejścia w życie ww. ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 ustawy, pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia, ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 ustawy dla osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2). Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy (art. 173 ust. 3).

W myśl art. 174 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;

2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;

3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2 (art. 174 ust. 2).

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999r. (art. 174 ust. 3). Jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu (art. 174 ust. 3b).

Przepisy, określające dowody dopuszczalne w postępowaniu przed organem rentowym, zawiera rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. nr 237, poz. 1412). Zgodnie z § 21 ww. rozporządzenia, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Z kolei zgodnie z § 22 ust. 1 rozporządzenia, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1) legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Wymaga przy tym zaznaczenia, że w postępowaniu cywilnym w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe, sąd nie jest związany takimi ograniczeniami w dowodzeniu, jakie odnoszą się do organu rentowego w postępowaniu rentowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 października 2007r., I UK 111/07). Pogląd taki uzasadniony jest tym, że z uwagi na upływ lat ubezpieczeni wnioskujący o przyznanie im prawa do świadczenia emerytalnego lub o jego przeliczenie mogą napotkać pewne trudności w należytych udokumentowaniu nie tylko przebiegu zatrudnienia czy też faktu otrzymywania konkretnych składników wynagrodzeń bądź ich wysokości, lecz również samej okoliczności zatrudnienia w danym zakładzie pracy. Praktyka orzecznicza obrazuje wiele przypadków, w których dostęp ubezpieczonych do pełnych akt osobowych jest problematyczny. Przyczyną tego stanu rzeczy najczęściej jest likwidacja zakładu pracy, w którym ubezpieczony przed laty pracował, zagubienie dokumentacji w związku z krótkim terminem jej obowiązkowej archiwizacji czy przejęcie zakładu pracy przez inny podmiot, a także niestaranne prowadzenie dokumentacji kadrowo-płacowej przez byłego pracodawcę. Ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu okresów składkowych czy też wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny zatem obciążać wyłącznie ubezpieczonych, jednakże odpowiedzialności za taki stan rzeczy nie można przenosić w całości na Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Oznacza to, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udawdaniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, jednakże zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 9 stycznia 1998r. II UKN 440/97 i z 4 lipca 2007r. I UK 36/07, wyrok Sądu

Apelacyjnego w Gdańsku z 30 października 2013r., III AUa 269/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 15 marca 2006r., III AUa 1096/05).

Kierując się powyższymi poglądami judykatury i mając na względzie zakres sporu i stanowiska procesowe stron, w toku postępowania Sąd Okręgowy zwrócił się do wskazanych przez ubezpieczonego podmiotów – (...) S.A.

w M. oraz Archiwum Państwowego w W. – o udostępnienie dokumentacji kadrowo-płacowej dotyczącej zatrudnienia w Kombinacie (...) w W. oraz w Cementowni (...) w M. celem ustalenia rzeczywistych dochodów, jakie uzyskiwał ubezpieczony w objętych sporem latach 1974 oraz 1977-1978. Ww. podmioty udostępniły dokumentację kadrowo-płacową i organ rentowy, w oparciu o informacje wynikające z akt osobowych, wydał decyzję z dnia 7 stycznia 2020r., znak: (...) -2019, o ponownym ustaleniu kapitału początkowego w wysokości 86.795,61 zł, z uwzględnieniem dochodu za rok 1977 w wysokości 48.577,00 zł. Następnie decyzją z dnia 8 stycznia 2020r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeliczył emeryturę W. S. od 1 czerwca 2019r. i ustalił jej wysokość na kwotę 2.853,69 zł.

Organ rentowy, wydając wskazane decyzje, uwzględnił częściowo żądania ubezpieczonego. W tej sytuacji Sąd zastosował art. 477¹³ § 1 k.p.c., który stanowi, że zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd poprzez wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy w pkt 1 i 2 wyroku umorzył postępowanie w zakresie, w jakim decyzje zaskarżone przez W. S. zostały zmienione odpowiednio decyzją z dnia 7 stycznia 2020r., znak: (...) -2019, w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego oraz decyzją z dnia 8 stycznia 2020r., znak: (...) w przedmiocie przeliczenia emerytury.

Odnosząc się natomiast do tych roszczeń, jakie zgłosił ubezpieczony, a których ZUS nie uwzględnił, Sąd ocenił je jako zasadne jedynie w części.

Zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na ustalenie rzeczywistego dochodu uzyskanego przez W. S. w 1974 roku. W aktach osobowych odwołującego z okresu zatrudnienia w Kombinacie (...) w W., udostępnionych przez Archiwum Państwowe w W., znajduje się karta wynagrodzenia, z której wynika, iż w okresie od czerwca do grudnia 1974 roku ubezpieczony uzyskał łączny dochód w wysokości 15.786 zł, na który złożyły się uzyskiwane w poszczególnych miesiącach kwoty z tytułu dniówek, akordu, dodatku szkodliwego, premii, a także godzin nadliczbowych. Jednocześnie w aktach organu rentowego znajduje się wystawione przez (...) S.A. zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 15 lutego 2019r., z którego wynika, że z tytułu zatrudnienia w Cementowni (...) w grudniu 1974 roku W. S. uzyskał dochód w wysokości 4.562 zł. Łącznie kwota dochodu w roku 1974 wyniosła więc 20.348 zł i powinna podlegać uwzględnieniu przy ustalaniu kapitału początkowego.

Sąd nie podzielił stanowiska organu rentowego, który podniósł, że karta wynagrodzeń za 1974r. nie spełnia wymogów formalnych z powodu braku pieczętki imiennej osoby dokonującej wpisu lub odpowiedzialnej za wpis o wysokości osiąganego wynagrodzenia.

W orzecznictwie nie jest odosobniony pogląd, zgodnie z którym tego rodzaju braki dokumentacji kadrowo-płacowej nie powinny stanowić przeszkody formalnej do uznania takiego wpisu jako środka dowodowego przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury, renty lub kapitału początkowego (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 16 kwietnia 2018r., VIII U 1946/17; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 26 kwietnia 2018r., III AUa 911/17; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 14 października 2014r., III AUa 90/14; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 29 sierpnia 2013r., III AUa 11/13). Sąd z takim stanowiskiem w pełni się zgadza, szczególnie że karta wynagrodzeń to dokument zbiorczy, podsumowujący wynagrodzenia w poszczególnych miesiącach danego roku, w którym nie przewidziano miejsca na podpis osoby dokonującej wpisu. Również przepisy obowiązujące obecnie oraz w czasie, którego dotyczy spór, takiego wymogu wprost nie przewidują i nie przewidywały. Karta wynagrodzeń, mimo braku podpisów, podlega więc ocenie w kontekście wiarygodności zamieszczonych w niej informacji. W analizowanym przypadku adnotacje w karcie wynagrodzeń, kwestionowanej przez ZUS, zawierają informacje na temat daty zatrudnienia ubezpieczonego,

stanowiska na którym pracował czy też przysługującej mu stawki zaszeregowania osobistego (kat. VI - 10,60 zł) i są zbieżne z informacjami wynikającymi z pozostałych dokumentów dotyczących zatrudnienia w Kombinacie. Nadto karta wynagrodzeń nie zawiera poprawek, skreśleń czy śladów przerobienia, co pozwala uznać ją za dokument w pełni wiarygodny.

Dodatkowo Sąd miał na względzie, że zatrudniający ubezpieczonego podmiot nie istnieje, a kwestionowany przez organ rentowy dokument stanowi element dokumentacji kadrowo-płacowej udostępnionej przez Archiwum Państwowe w W. w formie oryginału. Jest to poza tym jedyny dokument, jakim ubezpieczony może wykazać osiągnięte przez siebie dochody, natomiast organ rentowy nie wykazał, by z jakichkolwiek przepisów wynikał bezwzględny wymóg umieszczenia pieczętki imiennej i podpisu osoby odpowiedzialnej za wpis czy też innej formy potwierdzenia ważności wpisu. Takiemu stanowisku przeczy również sama struktura dokumentu. Nie zawiera on bowiem odpowiedniej rubryki poświęconej na podpis lub pieczętkę osoby odpowiedzialnej za wpis o wysokości wynagrodzenia, co pozwala na przyjęcie, że tego rodzaju potwierdzenie nie było w owym czasie przez ustawodawcę wymagane i praktykowane. Ponadto, warto zwrócić uwagę, że karty wynagrodzeń z okresu zatrudnienia W. S. w Cementowni (...), znajdujące się w aktach osobowych udostępnionych przez (...) S.A., również nie zawierają pieczętki imiennej osoby dokonującej wpisu lub odpowiedzialnej za wpis ani też pieczętki zakładu pracy. Nie stało to jednak na przeszkodzie, aby w oparciu o te informacje ww. podmiot wystawił zaświadczenie Rp-7, które następnie zostało przez organ rentowy uwzględnione przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego.

Podsumowując, we wskazanym zakresie Sąd ocenił, że odwołanie W. S. było uzasadnione, wobec czego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 25 czerwca 2019r. w ten sposób, że przyjął do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynagrodzenie za rok 1974 w kwocie 20.348 zł w miejsce przyjętej przez ZUS kwoty dochodu za ten rok w wysokości 11.075,27 zł. Konsekwencją powyższego była stosowna zmiana decyzji o przeliczeniu emerytury z dnia 27 czerwca 2019r., której obliczenie powinno nastąpić przy uwzględnieniu na nowo obliczonego kapitału początkowego.

W pozostałym zakresie odwołanie W. S. zostało ocenione jako niezasadne. Jak wspomniano na wstępie, ubezpieczony domagał się przyjęcia dochodu

za lata 1977 i 1978 w wysokości 84.956 zł za każdy rok. Wskazywał, że możliwe jest obliczenie wysokości uzyskiwanego przez niego wynagrodzenia z uwzględnieniem iloczynu przepracowanych miesięcy i kwoty wynagrodzenia wskazanej w świadectwie pracy wystawionym przez Cementownię (...). Wskazać jednak należy, że dokument ten zawiera jedynie informację o tym, jakie wynagrodzenie przysługiwało ubezpieczonemu na ostatnim stanowisku pracy. Informacja ta nie przesądza zatem, że taki sam dochód ubezpieczony uzyskał również w okresie objętym sporem. Niezależnie od tego dokonana przez Sąd analiza akt osobowych ubezpieczonego prowadzi do wniosku, że w całym okresie zatrudnienia w Cementowni (...) zarówno przypisane mu stanowisko, jak i wysokość przysługującego mu wynagrodzenia zasadniczego oraz inne składniki wynagrodzenia, ulegały zmianie. Od 1 października 1975r. W. S. był zatrudniony na stanowisku mistrza z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 3.700 zł wg. 12 kat. zaszeregowania i przysługiwał mu dodatek funkcyjny w wysokości 300 zł. Od 25 lutego 1977r. pracował jako samodzielny referent techniczny, z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 4.000 zł wg. 13 kat. zaszeregowania. Z kolei od 1 kwietnia 1977r. do końca zatrudnienia wykonywał pracę na stanowisku specjalisty ds. urządzeń dźwigowych z wynagrodzeniem 4.000 zł miesięcznie, przy czym przysługiwała mu również premia regulaminowa. Powyższe kwoty wynagrodzenia zostały zresztą uwzględnione przez organ rentowy w decyzjach z 7 stycznia 2020r. i 8 stycznia 2020r. i w tym też zakresie roszczenie ubezpieczonego zostało spełnione.

W świetle powyższego niezasadne jest żądanie przyjęcia jako dochodu za lata 1977 i 1978 kwoty 84.956 zł za każdy rok. Argumentując swoje stanowisko w tym zakresie, ubezpieczony wskazał, że skoro taki dochód osiągnął w 1976 roku, to uzasadnione jest przyjęcie, że w kolejnych latach musiał on wynosić co najmniej tyle samo. Z tą argumentacją nie można się zgodzić. Dochód za rok 1976 wynika z wydanego przez (...) S.A. zaświadczenia Rp-7. W aktach osobowych brak natomiast dokumentacji płacowej za lata 1977-1978, pozwalającej na precyzyjne i całościowe ustalenie wysokości otrzymywanych przez ubezpieczonego dochodów, uwzględniających zarówno stałe składniki

wynagrodzenia, o których była już mowa powyżej (wynagrodzenie zasadnicze, dodatek funkcyjny), jak i zmienne. Poza tym na roczny dochód W. S., uzyskany w 1976 roku w wysokości 84.956 zł, miało wpływ nie tylko otrzymywane przez niego wynagrodzenie zasadnicze, lecz również zmienne składniki wynagrodzenia, jak choćby premie. Ani we wspomnianych wyżej dokumentach, ani też w ogóle w aktach osobowych odwołującego brak natomiast informacji co do zasad przyznawania premii – w tym w szczególności, czy były one wypłacane ze stałą częstotliwością oraz w tej samej wysokości. Nie znajdując podstaw do uznania powyższego składnika wynagrodzenia za składnik o charakterze stałym, a nie uznaniowym, Sąd Okręgowy nie mógł zatem przyjąć, że w latach 1977-1978 ubezpieczony otrzymywał premie w takiej samej liczbie i wysokości. W aktach osobowych brak było również dokumentów potwierdzających, że w latach 1977-1978 odwołującemu przysługiwały tożsame składniki wynagrodzenia jak w 1976 roku, takie jak choćby deputat węglowy. Dodatkowo, z uwagi na brak innej dokumentacji, należało mieć na względzie wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej ubezpieczonego, z której wynika, że za rok 1978 odwołujący uzyskał łączny dochód w wysokości 35.851 zł, zaś przeciętny dochód miesięczny wyniósł 4.481 zł. Brak podstaw do przyjęcia dochodu z tytułu zatrudnienia w Cementowni (...) za rok 1978 w tożsamej wysokości jak za 1976 rok wynika również z faktu, że ubezpieczony zakończył zatrudnienie w ww. zakładzie pracy w sierpniu 1978 roku.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy, w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł o oddaleniu odwołania w pozostałym zakresie.